

[Chr. Nielsen.]

ning i første omgang gøre indsigelse imod, idet det indebar, at et land, der ikke ønskede at genbinde, heller ikke ville kunne nyde godt af de i Torquay opnåede nye indrømmelser.“

Det hedder dernæst i bemærkningerne:

„Efter derom foretagen indstilling til det politiske toldudvalg tilgik der i februar måned delegationen instruks om at tiltræde den af amerikanerne foreslåede protokolform.“

Det gælder åbenbart i et og alt, at man fra dansk side een gang for alle har indtaget det standpunkt, at der overhovedet ikke mere kan siges nej overfor amerikanske krav.

Når man ser på hovedindholdet af den forelagte protokol, viser det sig, som jeg har antydnet, at der på ingen måde er tale om, at der er sket en udjævning, endsiige en betydelig udjævning af forskellen mellem de europæiske landes toldniveauer. Man må vel egentlig fastslå, at det modsatte er tilfældet. Dette understreger efter min mening, at Danmark burde have stået fast, burde have holdt sin stilling fra første færd, og være gået imod tilslutning til protokollen.

Jeg synes, der er adskillige eksempler, det ville være nyttigt i denne forbindelse at fremhæve, eksempler, som viser, hvor ugunstigt Danmark er stillet og fortsat kan ventes at blive stillet. Jeg kan f. eks. nævne de vesttyske toldforhøjelser af 1. juli og 1. oktober i år. Smørtolden blev forhøjet fra 50 kr. til 125 kr. pr. 100 kg, og derefter yderligere til 200 kr. Ostetolden blev den 1. oktober næsten firedoblet fra 33 kr. til 125 kr. pr. 100 kg, og også for andre af vore landbrugsprodukters vedkommende er der sket væsentlige toldforhøjelser. Det var for Vesttysklands vedkommende, og trækker man Italien frem, kan der nævnes en række eksempler, som viser, at også på det italienske marked, er vi i dag ugunstigere stillet end på et tidligere tidspunkt.

Jeg indrømmer, at det beror på et skøn, om det kan antages, at Danmarks toldindrømmelser overfor andre lande svarer til, hvad vi har opnået af udenlandske toldlempelser for vore eksportvarer. Men jeg synes dog, at man, når man kigger enkelte ting igennem, f. eks. et par sider længere henne i bemærkningerne, hvor der omtales de indrømmelser, som Amerikas Forenede Stater har ydet Danmark, må påstå, at her er resultaterne så magre, at vi burde have vendt os herimod. Der siges i bemærkningerne herom:

„Fra dansk side udfoldede man betydelige bestræbelser for at opnå amerikan-

ske toldindrømmelser for ost og dåse-sinker, men det var ikke muligt at opnå tilsagn herom. De øvrige, mindre betydningsfulde, danske ønsker blev imidlertid stort set imødekommet. Aftalen indeholder således amerikanske tilsagn om toldnedsættelser for hvidt, udekoreret husholdningsporcelæn, regnestokke af kunstharpiks, liljekonvalknolde, orki-deer“

og forskellige frøsorter.

Det er, hvad vi har opnået i Amerikas Forenede Stater, og det forekommer mig, at dette i sin enkelhed er tilstrækkeligt til at overtøye enhver om, at det, der er tale om i forbindelse med priskontrollen fra Torquay, er, at den amerikansk-økonomiske indflydelse bliver befæstet. Derfor må jeg anbefale, at man stemmer imod.

Det andet forslag om ændringer i toldloven agter jeg ikke at stemme for.

Steffensen: Det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning om undertegnelse af Torquay-protokollen kan jeg gå med til, selvom jeg må beklage, at resultatet er så ringe som tilfældet er, 290 000 kr., som det er opgjort til, er jo et uhyre lille resultat. Jeg går ud fra, at undertegnelsen af denne protokol ikke binder Danmark til ikke at nedsætte sine toldsatsler i fremtiden. Det, som de lande, der undertegner, er bundet til, er, at de ikke må forhøje toldsatsler, men de må jo sikkert nok nedsætte dem, og der melder sig da det spørgsmål, om Danmark ikke ved at give endnu større toldindrømmelser kunne have bidraget til, at resultatet var blevet gunstigere, om Danmarks repræsentanter måske ikke har været for tilbageholdende. Det skyldes måske nok den efter min mening store misforståelse, som i høj grad præger vel ikke mindst folkerepræsentationen i det andet høje ting og her i tinget, at det at gå med til toldindrømmelser, toldnedsættelser, skal af ofre noget, at det er et offer, landet skal bringe. Jeg tror, det er rigtigt, hvad den fhv. finansminister i England, Philip Snowden, har udtalt og også har skrevet — jeg beder formanden om til-ladelse til et ganske kort citat —

„Frihandelsfolk har aldrig påstået, at toldbeskyttelse ikke kan gavne den enkelte virksomhed, som bliver toldbeskyttet, men hvad vi påstår er, at den fordel, den enkelte virksomhed på denne måde opnår, vil landet som helhed tabe mange gange ved toldbeskyttelsen.“

Han giver der udtryk for, at toldbeskyttelse er til skade for landet som helhed, og det tror jeg er rigtigt. Den del af erhvervs-